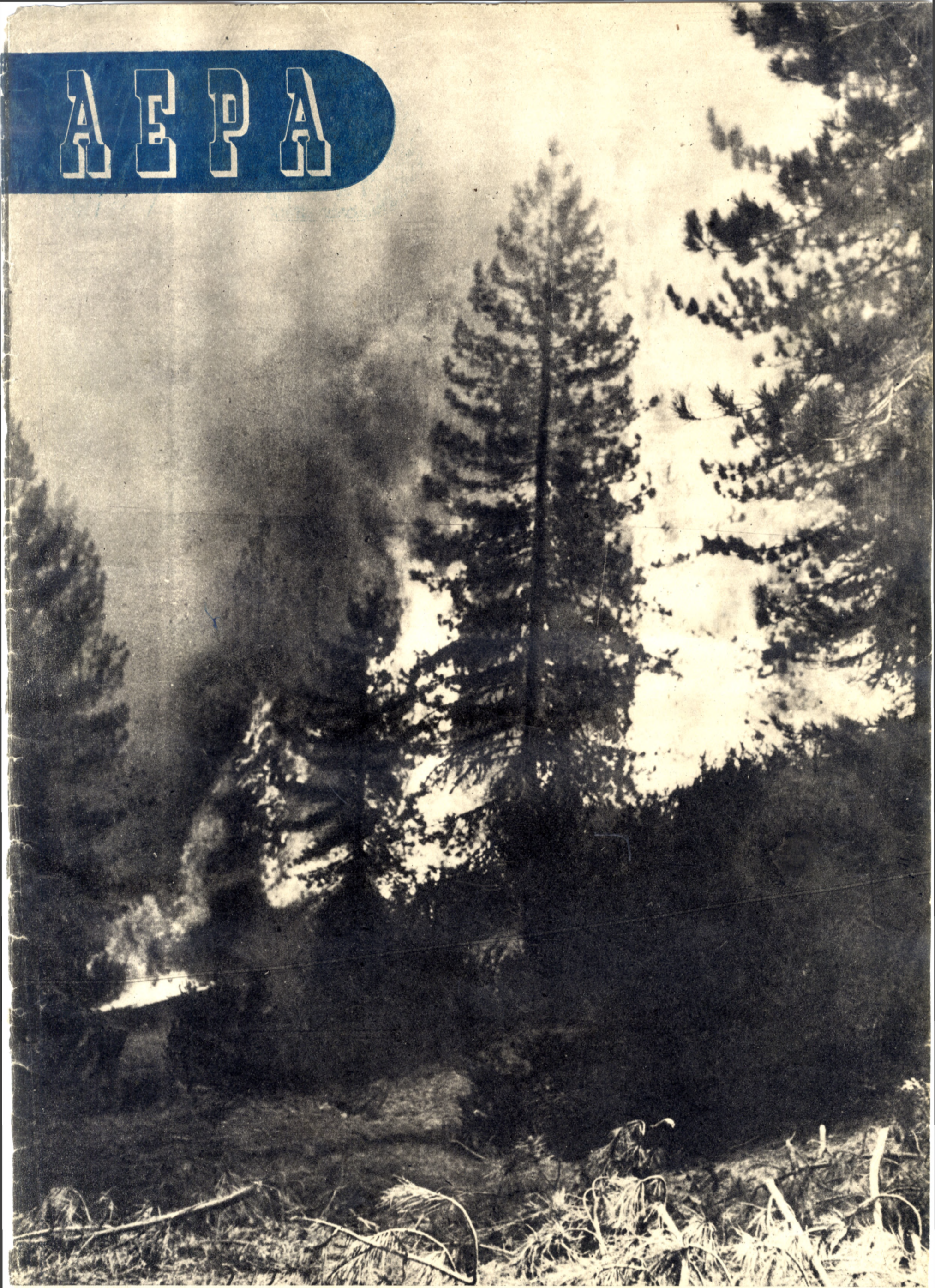

ΑΕΡΑ

ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΑΣΟΣ ΚΑΙΕΤΑΙ

Α'. ΤΕΥΧΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1945. ΑΡΙΘ. 94

ΑΙΓΥΠΤΟ: 3 ΓΡΟΣΙΑ ΤΟΥΡΚΙΑ 15 ΚΟΥΡΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: 30 ΜΙΛΛΙΕΜ ΣΥΡΙΑ και ΛΙΒΑΝΟ 30 ΓΡΟΣΙΑ Σ. ΚΥΠΡΟ: 5 ΓΡΟΣΙΑ

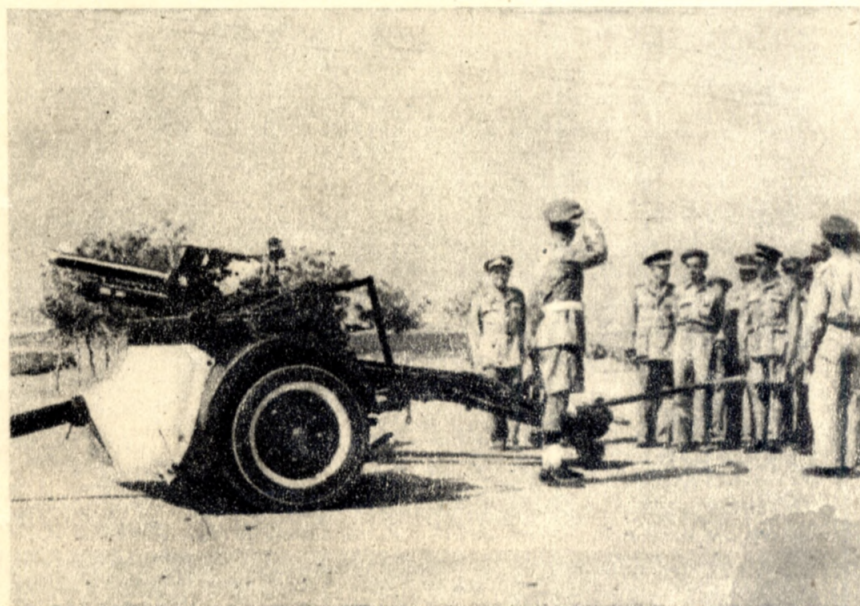
Ο Στρατάρχης Αλεξάντερ κατά την τελευταία του επίσκεψι στην Αθήνα διέθεσε αρκετό χρόνο για να παρακολουθήση την εκγύμνασι του Έλληνικού στρατού. Έπάνω διακρίνεται με τη συνοδεία του να παρακολουθή γυμνάσια του Στρατιωτικού Κέντρου Εκπαιδεύσεως.

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η Αθήνα με ιδιαίτερη χαρά ξαναείδε τον Στρατάρχη Αλεξάντερ να την επισκέπτεται τον τελευταίο καιρό. Το όνομα του Στρατάρχου συνεδέθη με την Ελλάδα από το ενδιαφέρον που έχει δείξει για την αναδιοργάνωσι του στρατού από την απελευθέρωσι κι' έδω. Ο Στρατάρχης κατά την παραμονή του στην Αθήνα έπεσκέφθηκε το Έλληνικό Στρατιωτικό Κέντρο Εκπαιδεύσεως στο Γουδί, και τον συνώδευε ο στρατηγός Σκόμπι που διακρίνεται δεξιά να ανταλλάζη χαιρετισμό μαζί του, επίσης δέ και ο Ταξίαρχος Φέρθ της Βρετανικής Στρατιωτικής Αποστολής στην Ελλάδα. Ο Στρατάρχης έμεινε ικανοποιημένος από το άριστο ήθικόν του Έλληνοσ στρατιώτου και έξεφράσθη πολύ επαινετικά για τον ταχύ ρυθμό με τον όποιο ο Έλληνικός στρατός αναδιοργανώνεται. Φεύγοντας από την Αθήνα ο Στρατάρχης, πήρε μαζί του τις ωραιότερες αναμνήσεις από την πόλι που υπέστη τη μεγαλύτερη δοκιμασία στα τέσσερα χρόνια της σκλαβιάς μα που το φώς της δέν έπαψε να φωτίζη τον κόσμο.

Ο Στρατάρχης Αλεξάντερ εισέρχεται από την κυρία είσοδο του Κέντρου συνοδευόμενος από τον Ταξίαρχο Φέρθ ενώ ή φρουρά παρουσιάζει δπλα.

Μία άλλη εικόνα από την επίθεώρησι του Έλληνικού Στρατ. Κέντρου Εκπαιδεύσεως: Ο Στρατάρχης επίθεωρεί την πτέρυγα του Πυροβολικού.

Α Ε Ρ Α

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διά Αίγυπτον Γ.Δ. 40 ἐξάμηνος
Διά Τουρκίαν Κουρούς 225 ἐξάμ.

Διά Παλαιστίνην Μιλ. 450 ἐξάμηνος
Διά ἄλλα κράτη Γ.Δ. 60 ἐξάμηνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀρχισυντάκτης Ρ.Ο.Β. 1159 Cairo

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΝΙΚΗ

Στὰς 26 Αὐγούστου ἔγινε Δοξολογία στὴν Πλατεία Συντάγματος ἀπὸ τὰ Βρεττανικὰ Στρατεύματα γιὰ τὴν Παγκόσμιο Νίκη. Κατὰ τὴν δοξολογία ἔχοροστάτησε Βρεττανὸς ἱερεὺς καὶ παρευρέθη ὁ Ἀντιβασιλεὺς, Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος ἠλόγησε τὰ στρατεύματα. Παρευρίσκοντο ἐπίσης καὶ ὁ Στρατηγὸς Σκόμπυ, ἀνώτεροι Ἀγγλοὶ καὶ Ἕλληνες ἀξιωματικοί, ὁ Ἕλλην Πρωθυπουργός, μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ μέλη τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος. Μετὰ τὴ Δοξολογίαν ὁ Στρατηγὸς Σκόμπυ καὶ ὁ Ἀντιβασιλεὺς μετέβησαν στὸν Τάφον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

Η ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

Ἡ σύσκεψις τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν στὸ Λονδίνο πέρνει ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τοὺς Ἕλληνες γιὰτὶ μὲ αὐτὴν συνδέεται τὸ ταξίδι τοῦ Ἀντιβασιλέως στὸ Λονδίνο.

Οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀπὸ τὸ Λονδίνο, τὴν Ἱερουσαλὴμ τῆς Ἐλευθερίας, θὰ ἔλθῃ τὸ πιὸ εὐχάριστο μήνυμα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐνα μήνυμα θὰ δίνη στὴν Ἑλλάδα τὴ θέσι ποὺ τῆς ἀρμόζει ἀνάλογα μὲ τὶς θυσίας τῆς καὶ τοὺς ἀγῶνες τῆς γιὰ τὴ Συμμαχικὴ νίκη.

Ἀλλὰ ἡ σύσκεψις θὰ ἔχῃ καὶ τὴ γενικώτερὴ τῆς σημασία γιὰ τὴν ὁποία λέγει τὰ ἐξῆς σ' ἓνα τοῦ σχόλιο ὁ συνεργάτης μας κ. Δημ. Κακλαμάνος :

«Καθιερώθη καὶ τὸ σύστημα περιοδικῶν συσκέψεων τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν πέντε μεγάλων Δυνάμεων, διὰ τὸν διακανονισμὸν λεπτομερειῶν καὶ τὸν συντονισμὸν ἐνεργειῶν καὶ ἀποφάσεων, ὑποσχομένων νὰ καταστήσουν ἔκδηλον τὴν σύμπνοιαν, ἡ ὁποία θὰ ἀποδώσῃ βαθμῆδὸν τὴν γαλήνην εἰς τὸν συγκλονισμένον ἀπὸ τὸν σάλον τοῦ πολέμου κόσμον καὶ θὰ στερεώσῃ τὰς ἐλπίδας μιᾶς μονίμου καὶ ἀδιαταράκτου εἰρήνης. Γεωγραφικῶς, πολιτικῶς, ἠθικῶς εἰς τὸ Λονδίνο ἀνῆκε νὰ δοθῇ, καὶ ἐδόθη ἡ πρωτοκαθεδρία τῶν συνδιασκέψεων τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἀπὸ τὰς νήσους αὐτὰς ὑψῶθη τὸ 1940, κρατημένη ἀπὸ τὰ στιβαρὰ χέρια

τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἡ σημαία τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τοῦ στυγεροῦ ἐχθροῦ. Ἀπὸ τὰ νησιά αὐτὰ εἶναι δίκαιον νὰ ἀκούεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ κύρηγμα τῶν ὁμοφώνων ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ κανονίσουν τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης.»

Ο ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς εἶχε δεχθῆ βαρῆ τὰ πλήγματα τῆς Γερμανικῆς ἀγριότητος. Ἔτσι πίστευαν οἱ κατακτηταὶ ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ δυσχεράνουν τὴν τροφοδοσίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἐργασία τῆς ἀνοικοδομήσεως. Χάρις ὁμῶς στὴν Ἀγγλικὴ βοήθεια ὁ Πειραιεὺς ἀναλαμβάνει γρήγορα καὶ ὁ πρῶτος λιμένας τῆς Ἑλλάδος γίνεται ὁ πυρῆνας τῆς νέας ἀναγεννήσεως τοῦ τόπου.

Νέες ἐγκαταστάσεις γίνονται καὶ ἀπὸ τὰ ἐρείπια βγαίνουν τὰ νέα κτίρια ποὺ θὰ ἀποτελέσουν τὸ κτιριακὸ συγκρότημα τοῦ λιμένος.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

Οἱ Βούλγαροι φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα πῆραν μαζί τους πολὺ σιδηροδρομικὸ ὕλικὸ ποὺ εἶναι τώρα ἀπαραίτητο γιὰ τοὺς Ἕλληνες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὶς ἀνάγκες τῆς ἀνοικοδομήσεως καὶ τῆς τροφοδοσίας.

Δικαίως ἡ Ἑλλάς ζητεῖ τώρα τὴν ἐπιστροφή τοῦ ὕλικου αὐτοῦ γιὰτὶ ὄχι μόνον εἶναι δικό της, μὰ θὰ τὴν διευκολύνῃ στὴν

ἀποκατάστασι τῆς τάξεως στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη, ὅπου τόσα διέπραξε ἡ Βουλγαρικὴ ἀγριότης καὶ τόσο προσπάθησε νὰ ξεριζώσῃ τὴν Ἑλληνικὴ ζωὴ.

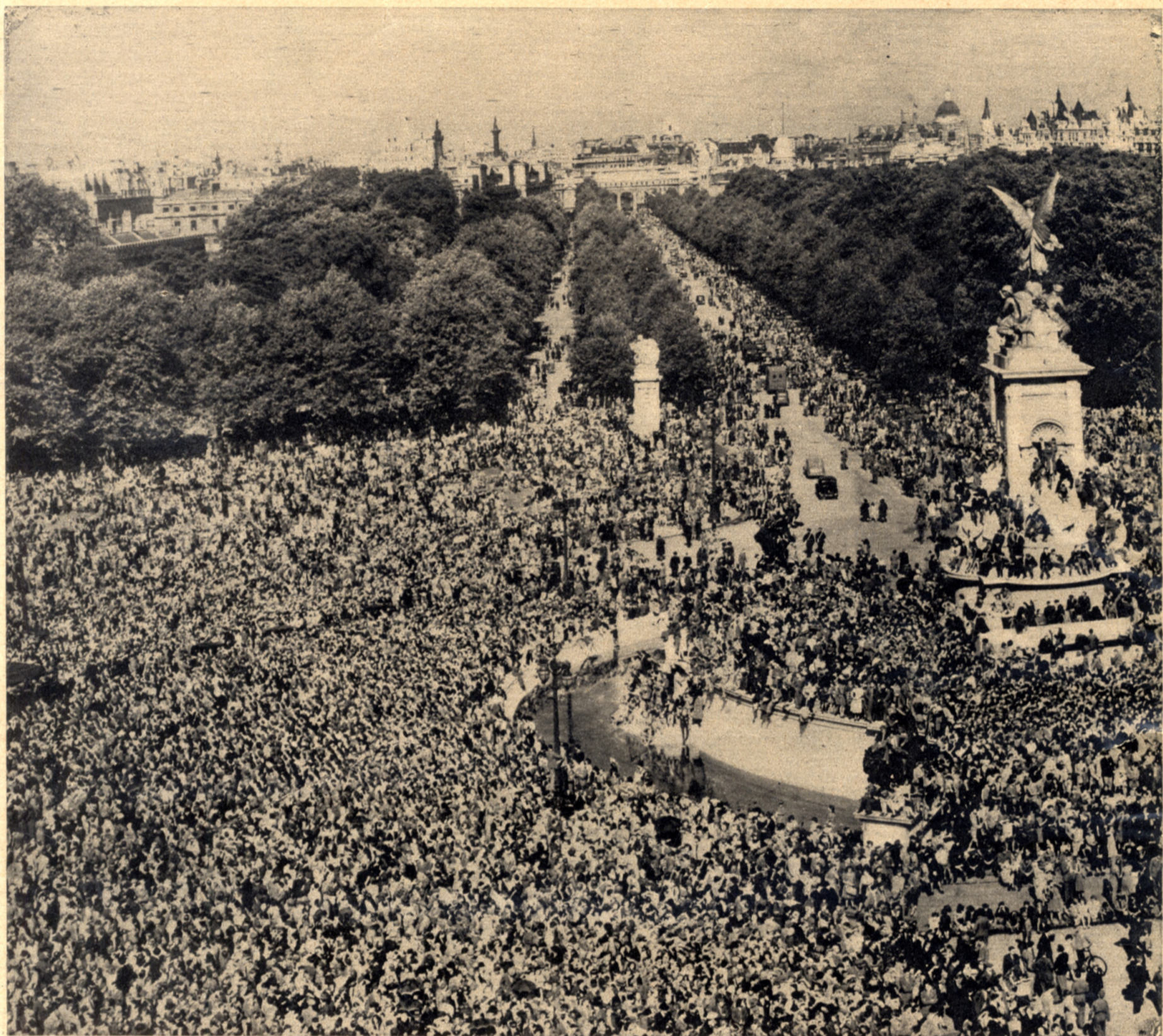
ΒΙΒΛΙΑ

Παρ' ὄλην τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν ἔλλειψι τοῦ χαρτιοῦ, ἄφθονα βιβλία ἐκδίδονται στὴν Ἀθήνα. Οἱ προθήκες τῶν βιβλιοπωλείων εἶναι στολισμένες μὲ καινούριες ἐκδόσεις κάθε μέρα, ἐκδόσεις ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀπάνθισμα τῆς Ἑλληνικῆς πνευματικῆς ζωῆς.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

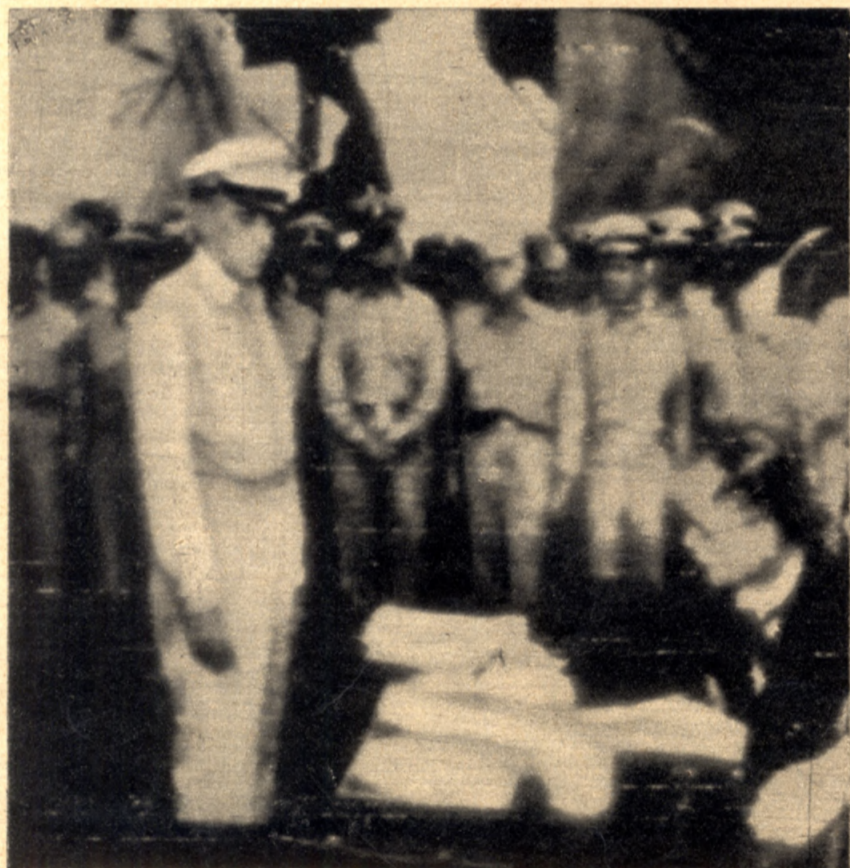

Παρουσιάζει τὴν φαντασμαγορικὴν ἀποψιν ἑνὸς καιομένου Ἑλληνικοῦ δάσους. Περιγραφή τῆς πυρκαϊᾶς αὐτῆς δημοσιεύομε στίς σελίδες 7, 8, καὶ 9 καθὼς καὶ φωτογραφίαι ποὺ τὶς πῆρε ὁ φωτογραφικὸς μας συνεργάτης ἐπὶ τόπου. Ἀπὸ τὶς πυρκαϊᾶς αὐτῆς τοῦ καλοκαιριοῦ καταστρέφονται χιλιάδες στρέμματα. Οἱ Βρεττανοὶ βοήθησαν στὴν κατάσβεσιν τέτοιων μεγάλων πυρκαϊῶν.

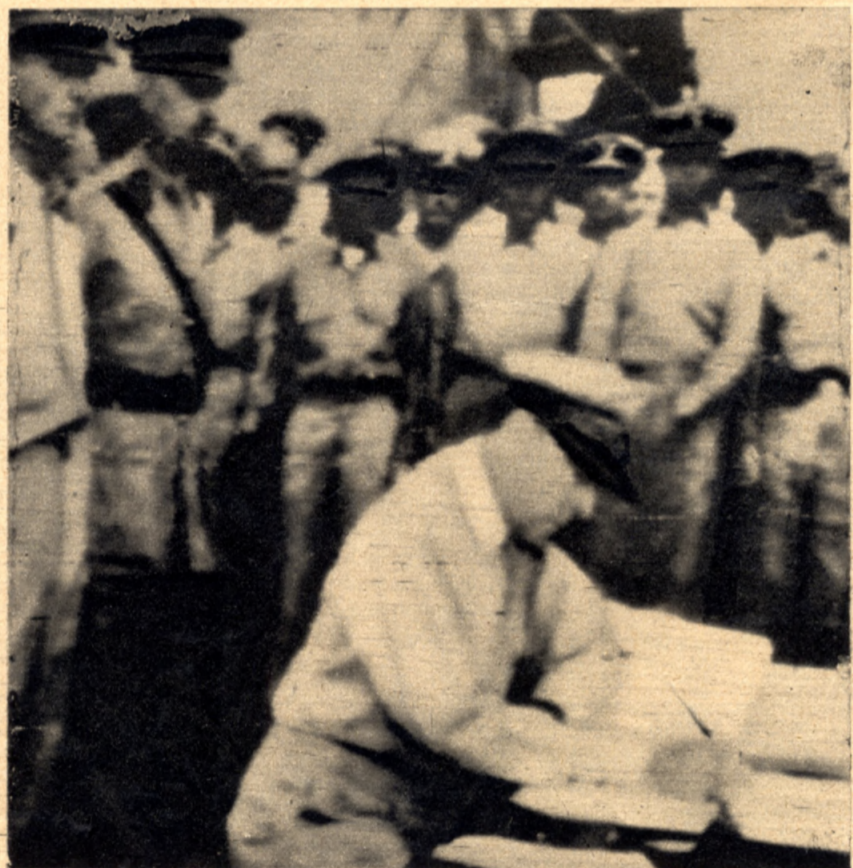

Ο ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ ΛΛΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΟΣ ΕΜΠΡΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΚΙΓΚΑΜ, ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ, ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΕΙ ΤΗΝ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Ο Ίάπων Υπουργός των Έξωτερικων Μαμορό Σιγκεμίτσου, υπογράφει την άνευ όρων παράδοσι επί του Αμερικανικού πολεμικού «Μισουρι» εκ μέρους του Ίάπωνος αυτοκράτορος Χιροχίτο. Άριστερά ο Μακ Άρθουρ.

Ο Στρατηγός Μακ Άρθουρ, ο νικητής του πολέμου στην Άπω Ανατολή, υπογράφει την άνευ όρων παράδοσι. Γύρω του στέκονται οι στρατηγοί των Συμμάχων που βοήθησαν στη νικηφόρο Συμμαχική έκστρατεία.

ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ, ΜΕ ΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ ΑΥΤΕΣ ΧΑΙΡΕΤΙΘΗΚΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Ο αρχηγός του Αμερικανικού στόλου Νίμιτζ υπογράφει το έγγραφον της παράδοσης εκ μέρους της Αμερικής επί του πολεμικού «Μισούρι» στον κόλπο του Τόκιο. Τό επίτελείο του παρακολουθεί με συγκίνηση.

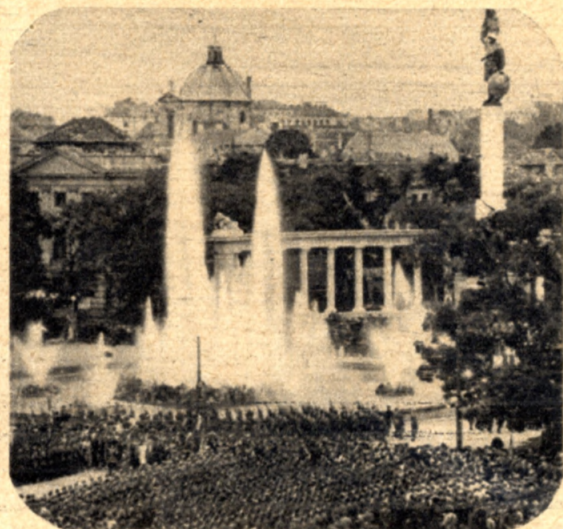

Ο Υποναύαρχος Ούιτιγκ, δρθιος παρακολουθεί την υπογραφή της παράδοσης από τον Ιάπωνα Υποναύαρχο Ματσουμπάρα που κάθεται στό μέσο του τραπεζιού. Η τελετή έγινε στό Αμερικ. πολεμικό «Μπάρκλεϋ».

ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Στις 16 Αυγούστου συνήλθε στο Λονδίνο η εκτελεστική επιτροπή του Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών. Ο Υπουργός άνευ χαρτοφυλακείου κ. Νόελ Μπαίκερ, ο γνωστός φιλέλληνας, ώμίλησεν προς τὰ μέλη του Συμβουλίου για τις ανάγκες της ειρηνικής ζωής.

Τὰ ἀποκαλυπτήρια του μνημείου των Ρώσων ήρώων που έγιναν στην πόλι της Βιέννης με έπισημότητα και τιμές.

Το υπερωκεάνειο «Βασίλισσα Μαίρη» εισέρχεται στο λιμάνι Σαούθαμπτον που ξανάνοιξε στη ναυσιπλοία πάλι.

Λαϊκό δικαστήριο συνεδριάζει στη Βιέννη για να κρίνει 4 Ναζι που κατηγορούνται για φόνο περισσότερων των 100 εβραίων ενώ τους οδηγούσαν από μια πόλι της Γερμανίας σε άλλη. Ένας από τους τέσσερις «συνεκινήθη» κατά τη δίκη και τον πήραν τὰ δάκρυα.

Ειδικά συνεργεία έχουν σχηματισθή στην Εύρωπη για να άφοπλίσουν τὰ άπομεινάκια της Λουφτβάφε. Όπλα, παντός είδους μαζεύονται σε διάφορα κέντρα. Αυτό είναι τὸ τέλος της Λουφτβάφε.

Τὰ παιδιά της Άγγλιας δοκίμασαν τὴ σκληρότητα του πολέμου γιατί αναγκάστηκαν να αφήσουν τὰ σπίτια τους από τὸ φόβο των βομβαρδισμών. Τώρα χαρούμενα γυρίζουν στα σπίτια τους.

ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Μέσα στους μήνες του καλοκαιριού πολλές φορές η φωτιά έρχεται να καταστρέψει ολόκληρα στρέμματα Έλληνικών δασών.

Πευκόφυτες κορφές των βουνών μας παραδίδονται στις φλόγες και εκεί που άλλοτε το πράσινο στεφάνι άγκάλιαζε την Έλληνική φύσι, μένουν απομεινάρια τραγικά κάποιας πυρκαϊάς...

Όπου έτυχε έφέτος να βρεθούν σε καιομένες περιοχές βρετανικά στρατεύματα έσπευσαν να βοηθήσουν. Η βοήθειά τους έσωσε πολλές περιοχές πρασίνου και γλύτωσε έκτάσεις ξυλείας που είναι τόσο πολύτιμες τώρα για την Ελλάδα.

Και έφέτος μερικές τέτοιες μεγάλες καταστρεπτικές πυρκαϊές απέδεκτίσαν πολλά Έλληνικά δάση και ήταν μία θλιβερή σύμπτωσης ότι ο συνεργάτης του «Αέρα» λοχαγός Μίτσελ Χέτζες μπόρεσε να κρατήσει με το φωτογραφικό του φακό πολλές αναμνήσεις από την πυρκαϊά ενός Έλληνικού δάσους μεταξύ Ιωαννίνων και Τρικκάλων σ'ένα ύψος 7 χιλιάδων ποδιών πάνω από τη θάλασσα. Ίδου πώς περιγράφει ο ίδιος σύντομα μ'απαραστατικά την πυρκαϊά όπως την είδε ακολουθώντας τους Βρετανούς στρατιώτες που είχαν αναλάβει την κατάσβεσι της: «Ένας φαντάρος με πήρε στο είδικο τροχοφόρο του και με έφερε γρήγορα στο κέντρο του δάσους. Η ζέστη ήταν τρομακτική από τις γύρω φλόγες. Βρισκόμασταν μέσα σε μία θάλασσα από φωτιά και από καπνό. Μολονότι είχα φράξει το στόμα μου και τη μύτη μου με ένα ύφασμα εν τούτοις με δυσκολία ανέπνεα από τη βαρεία ατμόσφαιρα που είχε τόσο θερμανθή και αναγκάστηκα να ζητήσω από τον οδηγό να με τραβήξει μακριά από τη πυρίνη ζώνη. Τότε κατάλαβα τι έντατικο άγώνα έκαναν αυτοί οι στρατιώτες μέσα στο δάσος για να προλάβουν τη διάδοσι της φωτιάς. Ήταν μία πραγματική μάχη εναντίον του πιο φοβερού στοιχείου της φύσεως που απειλούσε να κατασπαράξει το Έλληνικό πράσινο...» Στη δύσκολια της καταστολής της πυρκαϊάς πρέπει να προστεθή ότι μερικές περιοχές ήταν ακόμη με Γερμανικές νάρκες και οι Βρετανοί στρατιώτες έπρεπε να περνούν μέσα από επικίνδυνα ναρκοπέδια για να δώσουν τη μάχη εναντίον της φωτιάς. Και ο άγώνας αυτός της συγκρατήσεως της φωτιάς έχει και σκοπό περισσότερο άμεσο τις περισσότερες φορές: να σωθούν τα μικρά χωριά που βρίσκονται κοντά στα δάση και που κινδυνεύουν με το φύσημα του άερα να μεταδοθή έως εκεί ή φωτιά και να υπάρχουν και ανθρώπινα θύματα. Οι βρετανοί στρατιώτες που ανέλαβαν τη βαρεία ευθύνη να σβύσουν την πυρκαϊά είχαν να δώσουν μία αληθινή μάχη εφαρμόζοντας όλες τις μεθόδους που αναγνωρίζει το Μηχανικό σε παρόμοιες περιπτώσεις. Μέτρα για την δημιουργία ζωνών εναντίον της φωτιάς, μέτρα για τον περιορισμό των πιθανότητων που δημιουργεί ο άερας για τη διάδοσι της πυρκαϊάς σε μακρινές αποστάσεις, μέτρα για τον καθαρισμό του έδαφους από όλα εκείνα τα ξερά φυτά που βγαίνουν κοντά στις ρίζες των δένδρων και που βοηθούν στην τροφοδοσία της φωτιάς. Και όλη αυτή η τακτική της μάχης διευθύνεται με ταχύτητα και με κίνδυνο για εκείνους που λαβαίνουν μέρος στην κατάσβεσι γιατί δεν ξέρει κανείς—στην φυσά ο άερας κυρίως—πou μπορεί να παρουσιασθή ο φλογερός έχθρος. Αυτή είναι μία περαστική εικόνα από το δράμα του καιομένου Έλληνικού δάσους. Ο Έλλην ποιητής που θρηνεύει ότι το αγαπημένο δάσος «πιά δεν θα το περάση...», έχει κλείσει στο στίχο του όλο τον πόνο που αισθάνεται κάθε Έλληνας εμπρός στο θέαμα του καμμένου δάσους, εμπρός στα άπανθρακωμένα απομεινάρια.

Μία απ' τις φάσεις εναντίον της πυρκαϊάς ενός δάσους είναι και το καθάρισμα όλων των ξερών φύλλων που δημιουργούν κατάλληλο προσάναμμα για τη διάδοσι της φωτιάς. Στη φωτογραφία μας διακρίνεται ο Βρετανός Ταγματάρχης Μάκου που εργάζεται με τους φαντάρους του για την κατάσβεσι

«Έλληνες Πρόσκοποι της περιοχής του καιομένου δάσους έπεστρατεύθηκαν και αυτοί για να βοηθήσουν στην καταστολή της φωτιάς. Καθέννας τους κάνει την υπηρεσία που του επιτρέπει η ηλικία του. Πάντως βοήθησαν πολύ τους Βρετανούς στρατιώτες και τους άλλους έντοπιους μεγάλους για να σώσουν το δάσος. Δεν θα ήταν παράκαιρο να τονισθή ότι ο Έλληνικός Πρόσκοπισμός βοηθεί με κάθε τρόπο την ανάπτυξι των Έλληνικών δασών και τον καιρό της κάμπιας γίνονται ολόκληρες «έκστρατείες» εναντίον αυτού του άλλου μεγάλου κακού του Έλληνικού δάσους.

Με τὸ εἰδικὸ αὐτὸ τροχοφόρο ἐκκαθαρίζονται ὠρισμένες περιοχὲς τοῦ δάσους καὶ ἔτσι προλαμβάνεται ἡ διάδοσις τῆς φωτιᾶς καὶ πλατύτερα.

Μία ἀποψὶς τοῦ καπνοῦ ποὺ ὑψώνεται στὸν ὄριζοντα γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἔναρξιν τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ δάσους. Τὸ συνεργεῖο ἔσπευσε ἐπὶ τόπου.

Η ΦΩΤΙΑ ΜΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΑΣΟΣ

Ἡ ἀγρία φύσις τοῦ δάσους δαμάσθηκε ἀπὸ τὴ μηχανή. Ἐκεῖ ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε περάσει ὁ κρότος μιᾶς μηχανῆς τώρα περνᾷ τὸ ἐκκαθαριστικὸ αὐτὸ μῆχανημα σαρώνοντας τὰ πάντα στὸ πέρασμά του γιὰ νὰ προλάβῃ τὴ διάδοσι τῆς φωτιᾶς. Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ δημιουργοῦνται κενά.

κα-
νεται
ιά να
ναρξι
υ δά-
ργείο
όπου.

Γιά να σταματήσει ή φωτιά είναι ανάγκη να θυσιασθούν μερικά δένδρα για να δημιουργηθή από το συνεργείο μία «ζώνη έναντιον τής φωτιάς.»

Παλιά αιωνόβια δένδρα που συνώδευσαν με τὸ μωρμούρητο τους τὴ ζωὴ τοῦ δάσους, κόβονται τώρα γρήγορα για να μὴ δώσουν στὴ φωτιά τὴν τροφή που θὰ φέρη τὴν τελειωτικὴ καταστροφή.

Βρεττανοὶ στρατιῶτες ξεκουράζονται ὕστερα ἀπὸ σκληρὸ ἀγῶνα για τὴν κατάσβεσι τῆς φωτιάς. Τὸ ἔργο αὐτὸ καὶ κουραστικὸ εἶναι μὰ καὶ ἐπικίνδυνο γιατί ἡ φωτιά διαδίδεται πολὺ εὐκόλα.

Αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τοῦ μηχανικοῦ ἐργάστηκαν μέσα σὲ μιὰ φλογισμένη ἀτμόσφαιρα πὺ ἡ ἀναπνοὴ ἦταν δύσκολη για να μπορέσουν να περιορίσουν τὴν φωτιά τοῦ δάσους. Πολλὲς στιγμὲς βρέθηκαν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ χρειάσθηκε πολὺ ψυχραιμία για να μπορέσουν να ξεφύγουν ἀπὸ τὴν «παγίδα τῆς φωτιάς». Ἡ κατάσβεσις μιᾶς τέτοιας φωτιάς εἶναι μιὰ πραγματικὴ μάχη.

Με τὸ εἰδικὸ αὐτὸ τροχοφόρο ἐκκαθαρίζονται ὠρισμένες περιοχὲς τοῦ δάσους καὶ ἔτσι προλαμβάνεται ἡ διάδοσις τῆς φωτιᾶς καὶ πλατύτερα.

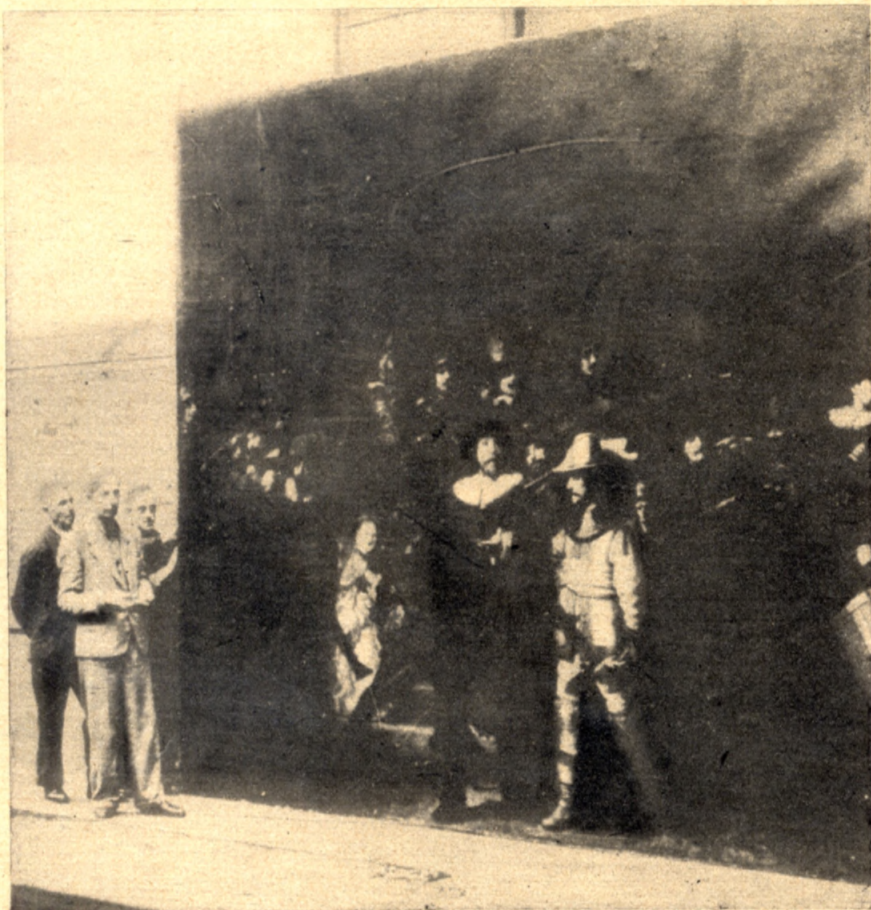
Μία ἀποψὶς τοῦ καπνοῦ ποὺ ὑψώνεται στὸν ὀρίζοντα γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἔναρξιν τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ δάσους. Τὸ συνεργεῖο ἔσπευσε ἐπὶ τόπου.

Γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ φωτιὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιασθοῦν μερικὰ δένδρα γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἀπὸ τὸ συνεργεῖο μία «ζώνη ἐναντίον τῆς φωτιᾶς.»

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Τὰ καλλιτεχνικά δημιουργήματα είχαν ανέκαθεν δύο μεγάλους έχθρους : τὸ Χρόνο καὶ τὸν Πόλεμο. Γι' αὐτὸ μόλις τὸ 1939 ἐκηρύχθη ἀπὸ τὴ Γερμανία ὁ πόλεμος, ὅλες οἱ χώρες ἔσπευσαν νὰ μεταφέρουν τοὺς καλλιτεχνικοὺς τῶν θησαυρῶν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς βόμβες καὶ ἀπὸ τὶς ἀρπακτικὲς διαθέσεις τῶν Ναζιῶν. Τὰ γνωστότερα ἀγάλματα τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ πιὸ περίφημοι πίνακες, μετεφέρθησαν σὲ σκοτεινὰ ὑπόγεια περιμένοντας τὸν ἥλιο τῆς Εἰρήνης νὰ ἀνατήλη καὶ πάλι. Καὶ ἡ Ἑλλάς ἔκαμε τὸ ἴδιο καὶ εἶναι γνωστὸ τώρα ὅτι πολλὰ πολυτίμα ἐκθέματα τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ἐσώθησαν μὲ τὸν τρόπον αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀρκετὴ ἡ πρόνοια αὐτὴ γιὰ τὴν Τέχνη. Ἦταν γνωστὸ ὅτι ὑπῆρχαν καλλιτεχνήματα ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ μεταφερθοῦν καὶ ποὺ ἀναγκαστικῶς θὰ ἔμεναν ἐκτεθειμένα στὴ θύελλα τοῦ πολέμου. Καὶ ἔμειναν. Μόλις ὅμως ἄρχισε ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Εὐρώπης, ἄρχισε καὶ τῆς Τέχνης ἡ ἀπελευθέρωσις. Καλλιτεχνικὰ συνεργεῖα ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ φαντάρους εἰδικούς, βγήκαν μαζὺ μὲ τὰ ἀπελευθερωτικὰ στρατεύματα. Σκοπὸς τοὺς ἦταν νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα ἀποκατάστασιν τῆς Τέχνης. Ἐρευνες ἐπισταμένες ἔγιναν στὴ Γερμανία καὶ παντοῦ ὅπου μπορούσαν οἱ Ναζὶ νὰ ἔχουν κρύψει τὰ κλοπιμαῖα τῶν. Εὐρέθησαν πίνακες καὶ ἀγάλματα καὶ ἀμέσως ἐστάλησαν μὲ κάθε προφύλαξι στὸν τόπον τῆς καταγωγῆς τῶν. Τὰ συνεργεῖα αὐτὰ εἶχαν μίαν ἐργασία λεπτὴ καὶ δύσκολη. Εἶχαν νὰ ἐξακριβώσουν τὶς ζημίες τῶν καλλιτεχνημάτων, νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ταχεῖα τοὺς ἐπισκευῆ καὶ γενικῶς νὰ ἀντιμετωπίσουν ὅλον τὸν πόλεμον ποὺ ἐξάπλυσεν κατὰ τῆς Τέχνης ὁ Ναζισμός. Ἡ τέχνη τώρα ἐλεύθερη στέλνει τοὺς χαιρετισμούς τῆς στὰ ἑκατομῦρια τῶν πιστῶν τῆς.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς περιφημοτέρους πίνακες τοῦ Ρεμπράντ ἐπιστρέφει στὸ Ἀμστερντάμ. Παραπλευρῶς διακρίνεται ἡ ἐπιτροπὴ ποὺ ἐπιβλέπει τὴ μεταφορὰ

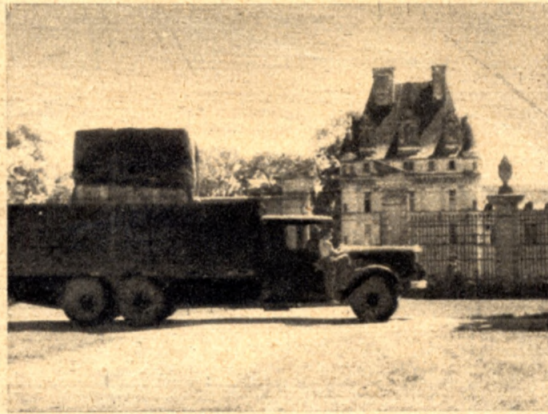

Οἱ κατακτηταὶ περνώντας ἀπὸ τὶς διάφορες χώρες ἐφρόντιζαν νὰ κλέβουν τὰ πολυτιμώτερα καλλιτεχνήματα. Αὐτὰ εἶναι περίφημα ἔργα τέχνης τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἀπὸ διάφορα Ἰταλικά σπιτία.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Βάν Ντικ «Πορτραῖτο ἑνὸς ἀνθρώπου» ἦτο μεταξὺ τῶν κλοπιμαίων τῶν Ναζὶ

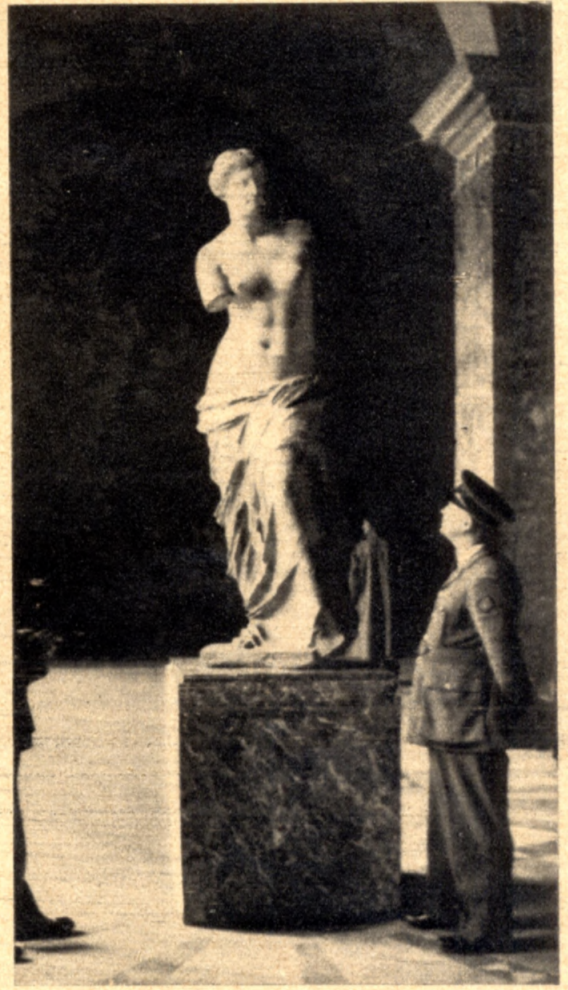
ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΗΤΑΝ ΝΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΟΥΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΟΥ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ένα Αμερικανικό αυτοκίνητο διετέθη για την μεταφορά της Θεᾶς στο Μουσείο του Λούβρου.

Όταν ο πόλεμος ἔφθασε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Γαλλίας ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς Κυβερνήσεως ἦταν νὰ φροντίσῃ νὰ περισώσῃ τὰ διάφορα καλλιτεχνήματα. Ἀνεζητήθησαν καὶ βρέθηκαν κρυψῶνες ὅπου δὲν θὰ μπορούσε νὰ φθάσῃ ὁ Κατακτητὴς καὶ ἐκεῖ τοποθετήθηκαν τὰ πολυτιμώτερα ἀγάλματα. Καὶ μεταξύ αὐτῶν ἦταν ἡ Νίκη τῆς Σαμοθράκης (δεξιὰ) καὶ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου (Ἀριστερά). Τώρα πού πέρασε ἡ καταιγίδα τὰ δύο αὐτὰ δημιουργήματα τῆς ἀθάνατης Ἑλληνικῆς Τέχνης ξαναπῆραν τὴ θέσι τους στὸ Μουσεῖο γιὰ νὰ ἀποτελοῦν διαπύσιο κήρυκα τοῦ Ἑλληνικοῦ Θαύματος πού τὰ χάρισε στὸν κόσμο.

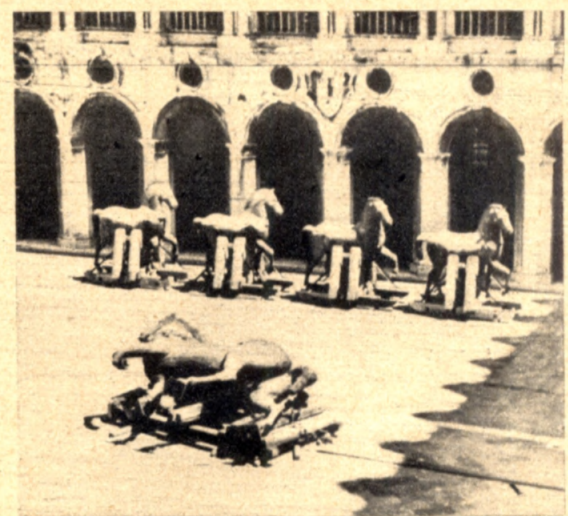

Πέντε χιλιάδες καμπάνες ἔχουν συγκεντρωθῆ ἀπὸ Γερμανοὺς, κλεμμένες ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες.

Ἀξιωματικὸς τῆς Καλλιτ. Ἐπιτροπῆς ἐξετάζει κατεστραμμένα ἀπὸ τοὺς Ἕναζι καλλιτεχνήματα.

Καὶ ἡ Ἰταλία εἶδε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς τῆς θησαυροῦς νὰ κλέβονται ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς δταν διαλύθη ἡ Συμμαχία τους καὶ ἔφευγαν πρὸς βορρᾶν. Φροντίδα τῶν Συμμάχων ἦταν μὲν βρέθηκαν στὴν Ἰταλία νὰ ἐπαναφέρουν στὴ θέσι τους τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς. Ἐπάνω φαίνεται μιὰ τελετὴ στὴ Φλωρεντία ἐπαναφορᾶς τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς. Οἱ ἄλλες φωτογραφίες δεξιὰ καὶ κάτω δείχνουν τὴν ἐργασία τῶν συνεργειῶν τῶν Συμμάχων γιὰ τὴν τοποθέτησι τῶν καλλιτεχνημάτων στὴν παλιὰ τους θέσι.

ΤΗΝ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΕΧΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΑ ΤΟΥ 1945

Οι Αθηναίες του 1945 φοιτούν σε ρυθμικές σχολές όπου γυμνάζουν τα σώματά τους και διατηρούν την αρμονία των γραμμών και λεπτή σιλουέττα.

Ἡ Αθηναϊκή μόδα τοῦ 1945 ἐμπνέεται κατὰ μέγιστο μέρος ἀπὸ τὶς πτυχές τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων.

Δὲν ξέρω τί λένε οἱ κριτικοὶ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ μυθιστοριογράφοι μας γιὰ τὴν ἀθηναία, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ σύγχρονο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα· ὅτι εἶναι ἀδιαμόρφωτη, ὅτι δὲν ἔχει πάρει ἀκόμα ὀρισμένο τύπο, ὅτι βρίσκεται — ἀκόμα στὸ στάδιο τῆς μιμήσεως, ὅπως καὶ ἡ λογοτεχνία μας, καὶ τὸ θέατρό μας, καὶ οἱ θεσμοὶ μας, καὶ ὅλη μας ἡ ζωὴ. Ἐγὼ πιστεύω τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Ὅτι δηλαδὴ ἂν κάτι στὴ ζωὴ μας ἔχει διαμορφωθῆ σὲ τύπο, ἔχει πάρει μορφή δική του, ξεχωριστή — καὶ τόσο θελκτικὴ, καὶ τόσο ἐνδιαφέρουσα — αὐτὸ εἶναι ἡ ἀθηναία. Θὰ τὴν ξεχωρίζατε ἀνάμεσα σ' ἑκατὸ γυναῖκες, πρωτευουσιάνες, ἐπαρχιώτισσες, ξένες, ἑλληνίδες· θὰ λέγατε· «νά, ἐκείνη ἐκεῖ εἶναι ἀθηναία!»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἀθηναία εἶχε πάντα ἕνα δικό της, ξεχωριστὸ τύπο. Ἀλλὰ τί μεταμορφώσεις, τί ἐξέλιξη παρουσίασε, στὰ τριάντα τελευταία χρόνια, ὁ τύπος αὐτός! Οἱ «παλαιότεροι» θὰ θυμοῦνται σίγουρα ἔστω καὶ τὴν σὺν ὄνειρο ἀγνή, τὴν ἀθηναία τοῦ 1910, τοῦ 1915. Τί διαφορά μὲ τὴ σημερινή! Τότε ἀθηναία, κλασικὸ τύπο ἀθηναίας ἔλεγαν τὴ μελαχροινή, λεπτοκαμωμένη, σχεδὸν ἀδύνατη, μὲ φῖνα χαρακτηριστικά — μικρὸ στόμα, κοντυλένια μύτη, μικρὸ πυγουνάκι, κοντυλογραμμῆνα φρύδια — γυναῖκα. Αὐτὴ τὴ γυναῖκα τὴν ἔβλεπε κανεὶς στοὺς δρόμους, στὰ κέντρα, στὰ σαλόνια, στὶς γιορτὲς τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» — ποὺ ἦταν τότε στὶς δόξες του —, αὐτὴν περιέγραφαν στὰ μυθιστορήματά τους οἱ μυθιστοριογράφοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἦταν ἕνας γυναικεῖος τύπος ποὺ καὶ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ εἶχε τὸ θέλητρό του, πολὺ μεγαλεῖτερο ἴσως, γιὰ μερικὸς πεισματάρηδες συντηρητικὸς, ἀπὸ τῆς σημερινῆς ἀθηναίας. Ἀπὸ τὴν ἀποψη δὲς τῆς ὀμορφιάς, πόσο ἡ τότε ἀθηναία ὑστεροῦσε! Τότε, οἱ ἀληθινὰ ὀμορφες ἦσαν ἐλάχιστες, ὀνομαστὲς στὴν Ἀθήνα, καὶ ἦσαν σὰ βασίλισσες τιμημένες καὶ δοξασμένες. Σήμερα, εἴτε στοὺς δρόμους κυκλοφορεῖτε, εἴτε σὲ κοσμικὸ κέντρο βρίσκεστε, εἴτε σὲ θέατρο, εἴτε σὲ ταβέρνα, εἴτε σὲ κινηματογράφου, δὲν προφταίνετε νὰ μετράτε τὶς ὥραιες, νὰ τὶς κα-

μαρῶνετε, νὰ μακαρίζετε τοὺς ἄντρες τῶν νέων γενεῶν, ποὺ χαίρονται καὶ θὰ χαροῦν τέτοιες γυναῖκες. Θυμοῦμαι ἐδῶ καὶ 15 χρόνια ποὺ ἔκανα ἕνα ταξιδάκι στὴν Ἰταλία. Νεώτερος ἀλλοίμονο! κατὰ 15 χρόνια τότε, πρόσεχα φυσικὰ προπάντων τὶς γυναῖκες, ρωμαῖες, ναπολιτάνες, φλωρεντινές, βενετσιάνες καὶ ἔλεγα ὅτι οὔτε στὴ Νεάπολη, οὔτε στὸ Μιλάνο, οὔτε στὴ Φλωρεντία, βλέπει κανεὶς τόσο ὀμορφες καὶ τόσοσες ὀμορφες γυναῖκες, ὅσες στὴν Ἀθήνα. Φυσικὰ, ἡ ὀμορφὴ ἀθηναία πλεονάζει ἰδίως στὴν ἀστικὴ τάξη, γιὰτὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν ὄλες οἱ προϋποθέσεις — πλοῦτος, ξενιοσισιά, σπόρ — γιὰ τὸ ἄνθισμα καὶ γιὰ τὴ διατήρησιν τῆς ὀμορφιάς.

Αὐτὴ ἡ ὀμορφιά τῆς σημερινῆς ἀθηναίας, ἔχει, π' ἀναθεμά την! καὶ ἐξαιρετικὴ ποικιλία. Εἶναι τὰ μοντέρνα μέσα τοῦ καλλωπισμοῦ, ἔγιναν ἐπιμιξίες, ἦλθαν ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ν' ἀνακατωθοῦν ὄλα τὰ αἵματα τοῦ ἑλληνισμοῦ; Δὲν ξέρω: Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι βλέπετε σήμερα στὴν Ἀθήνα ξανθὲς κουκλίτσες μὲ καταγάλανα μάτια, ποὺ λὲς ὅτι ἦρθαν «τσιφ» ἀπὸ καμιὰ Νορβηγία ἢ Σουηδία, ἀπὸ καμιὰ πολὺ λευκὴ χώρα τοῦ Βορρά, ποὺ στὰ γαλάζια τους ὄμους μάτια καίει ὅλη ἡ φλόγα τῆς Μεσημβρίας. Καὶ ἄλλες, μὲ ρουφηγμένα μάγουλα, μὲ μέτωπα πλατεῖα, μὲ πεταγμένα ζυγωματικά, μὲ πλατηκωτὰ μυτάκια, ποὺ ἔχουν κάτι ἀπὸ τὴ σλαῦα καὶ τὴ μογγόλα καὶ ποὺ νομίζεις ὅτι ἄραξαν στὴν Ἀθήνα ἀπὸ ποιδὸς ξέρετε τί ξωτικὸς τόπους, ἀπὸ ποιδὸς ξέρετε τί μακρυνὸς Καύκασους! Καὶ εἶναι οἱ πιδὸ «βέρες» ἀθηναίες, οἱ παλαικότερες, ἀλλὰ ἐξελιγμένες, συγχρονισμένες, βαθιὰ μαῦρα βελούδινα μάτια, δέρμα μελαχροινὸ, μαλλιά σκοῦρα ἢ μαῦρα, ζυγωματικά, πηγούνη, μύτες, ἀνάγλυφα, πλαστικά.

Αὐτὴ τὴν ὀμορφιά, μὲ τὸ τόσο θέλητρο, μὲ τὴν τόσο ποικιλία, τὴν τόσο «σεξουαλική», τὴ θερμαίνει καὶ τὴν κάνει ἀκόμα πιδὸ ζωντανή — καὶ γοητευτικὴ — μιὰ ψυχὴ ποὺ κι' αὐτὴ παρουσιάζει μιὰ μεγάλη ἀλλαγὴ, ὄση καὶ τὸ σῶμα, μεγαλύτερες ἴσως, τὰ τελευταία αὐτὰ χρό-

Μία από τις πιο γνωστές και πιο δοξασμένες 'Αθηναίες, η Κατίνα Παξινού που γυρίζει τώρα μία νέα ταινία στο Χόλλυγουντ.

νια. Δειλές, μαζεμένες, άνεργες και άβουλες, παθητικές κουκλές του 1910, του 1912, του 1915, τί μακριά πού βρίσκεστε από την αθηναία του 1945! Δεν τή χωρίζουν από σάς δύο—τρείς δεκαετίες μονάχα, θά έλεγε κανείς ότι τή χωρίζουν αιώνες δλάκεροι! Κυττάξτε αυτή τήν κοπελλίτσα πού στις έντεκα, στις δώδεκα τώ βράδυ, γυρίζει μονάχη στο σπίτι της. Τί αυτοπεποίθησις, τί συγυριά στο περπάτημά της, στην κίνηση, στη ματιά της! Δεν επιχειρείτε νά τήν ένοχλήσετε; Θά σάς κατακεραυνώσει με μία της ματιά, θά σάς πεί μία μόνο λέξη πού θά σάς παγώσει. Καί εκείνη ή άλλη, δεκαοχτώ, είκοσι, είκοσιδυό χρόνων κοπελλίτσα, επάνω στη βράση της, πού είναι ικανή νά ξεκινήσει, μονάχη αυτή γυναίκα, με τέσσερις — πέντε νέους και νά πάει νά περάσει πέντε — έξη — δέκα μέρες σε μία κατασκήνωσις στην Πάρνηθα στην Πεντέλη, σε καμιά ακρογιαλιά, άψηφώντας όλο τώ ξάναμμα της σάρκας από τήν άλμύρα και τώ πεύκο, τί σάς λέει; Τί αυτοπεποίθησις, τί δύναμη ψυχική, τί πειθαρχημένα νεύρα και αισθητήρια πρέπει νάχει μία τέτοια κοπέλλα, για νά κάνει τόσο άνετα τόσο άβιαστα πράματα, πού ούτε νά τή διανοηθεί θά μπορούσε, έδω και δέκα — δεκαπέντε ακόμα χρόνια, ή αθηναία. Καί τέτοια κορίτσια, για τά όποια οι συνομήλικοί της νέοι, και οι πιο ένδιαφέροντες, και οι πιο ώραίοι, και οι πιο θελκτικοί, μένουν σύντροφοι άπλοι, «ή παρέα», όρειβάτες ή συνεκδρομείς άπλοι και τίποτε περισσότερο, δεν είναι πέντε και δέκα, είναι πλήθος.

“Άλλοτε, όταν τύχαινε νά ίδουμε τώ βράδυ, μετά τώ φαγητό, στο θέατρο, στον κινηματογράφο, σε κανένα κοσμικό κέντρο, ένα νέο μαζί με μία νέα, εύθους λέγαμε μπά, άρραβωνιάστηκαν λοιπόν; Σήμερα, είναι φαινόμενο συνηθέστατο. Ο νέος συναντιέται με τήν κοπέλλα, ή και τήν παίρνει από τώ σπίτι της, πηγαίνουν μαζί στον κινηματογράφο, στο θέατρο, σε κανένα κέντρο, σαν καλοί φίλοι, σαν άπλοι «camarades», και έπειτα τήν ξαναπηγαίνει στο σπίτι της. “Ε! δε λέω βέβαια—δεν είμαι δά και τόσο άφελής— ότι τά πράματα μένουν πάντα στην άπλη

φιλία και στην άπλη camaraderie, προσπαθώ μόνο νά δείξω με μερικά χαρακτηριστικά φαινόμενα, πόσο ή νοοτροπία της αθηναίας έχει αλλάξει. Τώ σπόρ, ό στενότερος συγχροτισμός της με τόν άντρα, ή έρωτική της ικανοποίηση, ό άγώνας της ζωής, πολύ πιο σκληρός σήμερα παρότι για τήν παλιότερη αθηναία, της χαλυβδώνουν τήν ψυχή και τά νεύρα, τήν κάνουν πιο θαρραλέα και αποφασιστική, πιο έλεύθερη στις σκέψεις της και στις πράξεις, πιο αυτόδύναμη. Φυσικά, οι «παλαιότεροι δλ' αυτά τά λένε ζετραχίλισματα και έκφυλισμούς, ποιός άκούει όμως τούς γέρους!

Και νομίζω ότι πολύ καλά κάνουν τά κορίτσια και οι νέοι και δεν άκουνε τούς γέρους. Στο καλλίτερο ή στο χειρότερο, ή ζωή τραβά πάντα εμπρός, δε γυρίζει ποτέ πίσω. Η αθηναία άκολουθει τώ γενικό νόμο πού μεταμόρφωσε και μεταμορφώνει όλοένα όλες τίς εύρωπαϊες. Παρακολουθήστε τήν στο Πανεπιστήμιο, στις συζητήσεις της με τούς νέους στις λέσχες, στα πολιτικά και στα επαγγελματικά σωματεία της, στις έρωτικές και στις άλλες σχέσεις της με τόν άντρα. Τόν πραγματικό «φεμινισμό» σήμερα τόν βλέπουμε. Η αθηναία του 1945 — και τήν αθηναία σιγά-σιγά θά τήν άκολουθήσει και ή έπαρχιώτισσα — άγωνίζεται για τά δικαιώματά της, τ' ανθρώπινα και τά γυναικεία, κάθε μέρα κάτι κατακτά, γερά, στερεά, έτσι πού όταν πιά τώ κατακτήσει, νά μην ύπάρχη πιά φόβος νά τώ χάσει, πετά από πάνω της σκουριασμένες ιδέες, προλήψεις, πού τήν έδεναν χεροπόδα, πού δεν τήν άφηναν σαν πλάσμα του Θεού, νά χαρή τή ζωή, έλευθερώνεται, μεστώνει, με τώ πιο δμορφο νόημα της λέξης, ολοκληρώνεται. Οι τουαλέτες, ό καλλωπισμός πάντα τήν ένδιαφέρουν, θέλει νά είναι ώραία— είναι γυναίκα. Λιγότερο όμως παρ' όσο άλλοτε. Τήν αθηναία του 1945 τήν ένδιαφέρει προπάντων ή ανθρωπινή της ύπόσταση. Καί αυτή, τήν πλάθει, τήν πλουτίζει, τήν καλλιεργεί με τόν καλλίτερο τρόπο μ' εκείνον πού της δείχνει τώ άλάθευτο θηλυκό ένστικτό της.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΔΗΜ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΥ

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

Η έναρξις κάθε νέας συνόδου του 'Αγγλικού Κοινοβουλίου άποτελεί μίαν τελετήν παραδόσεων και συμβόλων, ή όποία έμφανίζει τούς πολιτικούς και κοινοβουλευτικούς θεσμούς της Μεγάλης Βρετανίας ως τήν στερράν βάσιν του όλου πολιτικού βίου του 'Αγγλικού Λαού.

Τήν ένδεκάτην πρωινήν ώραν της ήμέρας της έναρξεως τών εργασιών του Κοινοβουλίου είναι συνηγμένοι εις τήν αίθουσαν της Βουλής τών Λόρδων, με τά παλαιά και έπιχρυσά φατώματα, όλοι οι όμότιμοι. Με ήμιφώτους τούς ήλεκτρικούς λαμπτήρας της αίθούσης, ή όμήγυρις περιμένει τόν 'Ανακτα. 'Απέναντι του διπλού θρόνου παρακάθηνται οι Λόρδοι 'Επίσκοποι και οι Λόρδοι Δικασταί, οι τελευταίοι με τήν ιδιάζουσαν στολήν των και τίς γυρίζες περρούκες των. 'Οπισθεν αυτών εις μίαν έξέδραν τά μέλη του Διπλωματικού Σώματος έν μεγάλη στολή. Τήν δεξιάν και τήν άριστεράν πτέρυγα της αίθούσης κατέχουν οι όμότιμοι, οι δουκες, οι μαρκίσοι, οι κόμητες και οι βαρώνοι, κατά σειράν τίτλου, φέροντες τās έρυθράς τηβέννους των με τās παρυφάς της λευκής μηλωτής. Μεταξύ αυτών και μερικά σύζυγοι όμοτίμων με τās τιάρας των επί κεφαλής. 'Ολοτρόγυρα της αίθούσης ό κυκλικός έξώστης με τās συζύγους τών όμοτίμων και τών διπλωματών και όλίγιστον αριθμόν προνομιούχων προσκεκλημένων. Περί τήν δωδεκάτην καταφθάνει από τώ 'Ανάκτορον του Βούκιγκαμ εις τώ Μέγαρον του Ουέστμινστερ ή βασιλική πομπή με τήν έφιππον φρουράν. 'Ο Βασιλεύς και ή Βασίλισσα έποχοθνται τεθρίππου άμάξης, άνοικτής άκόμη και όταν βρέχη, όπως τήν τελευταίαν φοράν. 'Ο Βασιλεύς και ή Βασίλισσα εις τήν λεγομένην αίθουσαν της περιβολής φορούν τούς βασιλικούς μανδύας και τά βασιλικά στέμματα. 'Ανάπτονται με πλήρες φως οι λαμπτήρες της αίθούσης τών συνεδριάσεων και ή είσοδος του Βασιλικού ζεύγους άναγγέλλεται από ένα κήρυκα με μίαν μόνον λέξιν «ό Βασιλεύς». Προηγείται ή είσοδος τών τελεταρχών με τά βασιλικά σύμβολα. 'Ολοι οι παρακαθήμενοι έγείρονται. 'Ο Βασιλεύς και ή Βασίλισσα εισέρχονται εις τήν αίθουσαν, κρατούντες ό εις του άλλου τώ χέρι. Χαιρετούν δι' ύποκλίσεως και εις άπάντησιν όλοι οι παριστάμενοι ύποκλίνονται εύλαβώς. Τώ βασιλικόν ζεύγος άναβαίνει τήν έξέδραν επί της όποίας είναι στημένοι οι δύο βασιλικοί θρόνοι. 'Ο Βασιλεύς άναγνωίνει «Μυλόρδοι παρακαλώ καθίσατε». Παρέρχονται όλίγα λεπτά άπολύτου σιωπής. 'Αναμένονται τά μέλη της Βουλής τών Κοινοτήτων, πού προχωρούν από τήν αντίκρυ της αίθούσης στοάν, τήν συνδέουσαν τās δύο αίθούσας τών συνεδριάσεων του Κοινοβουλίου. Προηγείται ό Πρόεδρος της Βουλής, έπονται ό Πρωθυπουργός και ό 'Αρχηγός της 'Αντιπολιτεύσεως και κατόπιν αυτού όσοι βουλευταί είναι δυνατόν νά λάβουν θέσιν εις τόν χώρον του βάθους της αίθούσης, πού είναι, προορισμένος διά τήν Βουλήν τών Κοινοτήτων. Οι βουλευταί Ιστανται όρθιοι εμπροσθεν ενός χωρίσματος. 'Ο παρά τούς βασιλικούς θρόνους καθήμενος επάνω, εις τόν συμβολικόν σκήμποδα, με τώ μάλλινον προσκέφαλον, Λόρδος Καγκελλάριος γονυπετεί και παρουσιάζει εις τόν Βασιλέα τόν κύλινδρον της περγαμηνής, επάνω εις τήν όποιαν είναι γραμμένος ό Βασιλικός λόγος, συντεταγμένος από αυτήν τήν κυβέρνησιν και περιλαμβάνων τώ πρόγραμμα της. 'Ο Βασιλεύς άναγιγνώσκει τώ κείμενον εις εύκρινή τόνον με τήν προσφώνησιν «Μυλόρδοι και μέλη της Βουλής τών Κοινοτήτων». Οι Βασιλείς κατέρχονται από τούς θρόνους των. Νέα ύπόκλισις του βασιλικού ζεύγους προς τήν όμήγυριν, βαθειά ύπόκλισις όλων τών παρισταμένων. Η βασιλική πομπή άπέρχεται. Οι βουλευταί επανέρχονται εις τήν αίθουσαν τών συνεδριάσεων της Βουλής τών Κοινοτήτων. Η πομπική τελετή έληξεν.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Άπο τη ζωή της Κατοχής

Τό χωνί.

“Εγινε... σύμβολο μιᾶς παράταξης τούς τελευταίους καιρούς καί γι’ αὐτό κάπως ἀντιπαθητικό σ’ ἓνα μεγάλο μέρος κόσμου.

“Ο ἔμφυλιος μέ τούς φανατισμούς του ἔχει θολώσει τὰ μυαλά κι’ ὅτι στάθηκε ἡ ἀγνότερη προσφορά τῆς λαϊκῆς ψυχῆς στόν ἀγῶνα τῆς ἀντίστασης τσαλαπατιέται σήμερα εἴτε ἀπό δῶ εἴτε ἀπό κεῖ.

Παραδείγματα θυσίας καί θάρρους ἀνυπερβλήτου ὡστόσο ἔχει δώσει ἀτελείωτα ὁ λαός μας σ’ ὁποιαδήποτε παράταξη κι’ ἂν ἔτυχε νά βρισκεται. Αὐτά ἀποτελοῦν τὸ ἔθνικό κεφάλαιό μας... σελίδες ἱστορίας δοξασμένης γραμμένες μέ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων. Ἐπάνω ἀπό κόμματα κι’ ἐπάνω ἀπό ἰδεολογίες ὁ πρωταγωνιστής σέ δλα στάθηκε ἡ λαϊκὴ ψυχὴ, ἀλύγιστη, ἀκούραστη, ἀνυπότακτη. Οἱ ὀργανώσεις ὑποχωροῦν μπροστά στήν ἱλιγγιώδη ἔξαρση ἑνὸς λαοῦ ποῦ καί τὰ παιδιὰ του ἀκόμα ἔζησαν τὸν παλμό τοῦ ἔθνους κι’ ἀγωνιστῆκαν σάν ἡμίθεοι.

Νύχτα.

Ἡ ὥρα τῆς κυκλοφορίας περασμένη. Φόβος. Βαρυεὲς ἀντηχοῦν οἱ μπόττες τῆς γερμανικῆς περίπολου στοὺς δρόμους. Ντοφεκιὲς πέφτουν στὸ σκοτάδι. Εἶναι οἱ Ἴταλοὶ ποῦ ρίχνουνε γιὰ σιγουριά. Ἀνατριχιάζει. Καί μεσ’ τὸ σπῆτι σου ἀκόμα δὲν ἔχεις τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφάλειας. Ν’ ἀνοίξης ραδιόφωνο; Ἐσύ, ὁ συνετός, τρομάζει. Θάνατος εἶναι ὁ κίνδυνος νά πάρης ξένο σταθμὸ γιὰ νά μάθης τὰ νέα τοῦ πολέμου. Ἡ νύχτα βαραίνει σάν βραχνᾶς ἐπάνω στήν Ἀθήνα ποῦ τῆς σφίγγει τὸν λαιμό. Κι’ ἀξαφνα μιὰ φωνὴ βαθυά σκίζει τὸν τρόμο καί σκορπίζει τὰ φαντάσματα:

— Προσοχή! Προσοχή! Σὰς μιλοῦν τὰ ἥρωικά νειάτα τῆς Ἑλλάδας! Πατριώτες! Σὰς μεταδίδομε τὸ νυχτερινὸ δελτίο εἰδήσεων. Τὰ συμμαχικά στρατεύματα τσακίζοντας τὴν ἀντίσταση τῶν Οὐννων συνεχίζουν τὴν ραγδαία προέλαση στήν Ἰταλία.

Εἰδήσεις.

Ἄπ’ ὄλα τὰ μέτωπα. Κι’ ὕστερα βίαιη ἐπίθεση στοὺς Γερμανοὺς, τοὺς Ἰταλοὺς καί τοὺς ὕπουλους Βουλγάρους. Λόγια γεμάτα φωτιά γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀντίστασης στὶς πόλεις, στὸ βουνό, τὸν πόλεμο στήν θάλασσα καί τὸν ἀέρα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Κάθε νύχτα.

Τό χωνί.

Πότε τ’ ἀκούς μακρυὰ νά παίρνῃ ὁ ἀέρας τὴν φωνή, πότε κοντήτερα, καθαρά, ν’ ἀντιλαλή σ’ ὀλόκληρη τὴν γειτονιά. Ποιὸς μιλά; Ποτὲ δὲν θὰ τὸ δῆς. Ἄπ’ τὴν φωνὴ καταλαβαίνεις πὼς πρόκειται γιὰ παιδί—ἀγόρι ἢ κορίτσι. Τὸ ὑποπτεύεσαι σὲ κάποιον ὄψωμα, πίσω ἀπ’ τὸν τοῖχο κάποιος μάνδρας, κρυμμένο στήν γωνιά ἑνὸς στενοῦ. Μ’ ἓνα χάρτινο τηλεβόα στο χέρι, μέσα στήν ξάστερη νυχτιά ἢ στήν βροχή, στὸ κρῦο ἢ στὸ χιόνι γλυστρά σάν φάντασμα μεσ’ τὸ σκοτάδι. Τό χωνί.

Ἄλλο ὄνομα δὲν ἔχει ἡ φωνὴ αὐτῆ. Ὅταν τ’ ἀκούνε οἱ Γερμανοὶ λυσσᾶνε, σηκώνουν τὸ πιστόλι καί τοῦ ρίχνουν. Κι’ οἱ Ἴταλοὶ γίνονται σκυλιά, καλοῦν συναγεμῶ, πετοῦν χειροβομβίδες. Ποῦ; Πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούεται ὁ τηλεβόας. Καί

καμμιά φορά ἡ αὐγὴ φωτίζει θέαμα τραγικό.

Ἐνα ἀδύνατο ἀγόρι, κόσκινο ἀπ’ τὶς σφαῖρες, γερμένο στήν βάση ἑνὸς μαντρότοιχου μέσα σὲ λίμνη ἀπὸ αἷμα. Κι’ ὁ χάρτινος τηλεβόας ματωμένος μισὸ μέτρο παραπέρα.

Τελείωσε;

Ἄμ’ δέ! Αὐριο ἄλλο παιδί στήν ἴδια θέση θὰ βροντολαλή μέ πείσμα περισσότερο τὸ μῖσος τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς στοὺς βάρβαρους. Ὁ φόβος εἶναι πρᾶγμα ἀγνωστο τούτῃ τὴν ἐποχὴ γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ ἔθνους. Κι’ ὅπου τὸ χῶμα βάρφηκε μέ αἷμα πετάει δέκα καί εἴκοσι κι’ ἀτέλειωτη στρατιὰ ἀπὸ καινούργιους μαχητὲς.

Ἀκούσαμε κι’ ἀπόψε:

— Προσοχή! Προσοχή! Πατριώτες σ’ ἄρματα! Ἡ μέρα τῆς λευτεριάς μας πλησιάζει. Οἱ Γερμανοὶ τσακίζονται κι’ οἱ κοκορόφτεροι φεύγουν χλωμοὶ καί τρομάγμενοι μπροστά στὶς στρατιές τῶν μεγάλων μας συμμάχων. Προσοχή! Προσοχή! Στὰ δάχτυλά μετριοῦνται οἱ μέρες τῶν μακαρο...

Ἐκρηξη τρομερή.

Μιὰ χειροβομβίδα συντάραξε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας κι’ ἔκοψε στὴ μέση τὴν τελευταία λέξη τοῦ παιδιοῦ. Ὑστερα γέλοια, καί κουβέντες ἰταλοελληνικὲς κάτω ἐκεῖ στὸν δρόμο. Οἱ γκλοριόζοι ἔκαναν τὸ θαῦμα τους. Στῆσαν καρτέρι σίγουρα καί περιμένανε κρυμένοι. Γελοῦν. Πανηγυρίζουνε γιὰ τὸ κατόρθωμα:

— Χωνί φινίτο.

— Σί, σί.

— Μπράβο Μάριο.

— Μπραβίσσιμο! Μπραβίσσιμο!

Ἦ ἀξίζει νά πανηγυριστῇ τὸ γεγονός. Εἶναι μιὰ ἐπιτυχία τόσο σπάνια γιὰ τὰ ὄπλα τῶν γκλοριόζων. Τὸ στρατιωτικὸ τους σχέδιο πέτυχε πέρα γιὰ πέρα, τραγουδᾶνε:

Πέρ Μπενίτο
Μουσολίνι
Ἐ—για Ἐ—για
ὀ—λα—λα!

Πνοὴ τρόμου καί φρίκης χύνεται στὴ γειτονιά. Τί θὰ βλέπαμε πάλι αὐριο θεέμου. Σὲ ποιά γωνιά, σὲ ποῖο μαντρότοιχο, σὲ ποῖο ὄψωμα θὰ πῆγαινε πάλι ἡ χαροκαμένη μάννα νά ξεμαλλιαστῇ, νά χτυπηθῇ, νά μοιρολογήσῃ μαζεύοντας τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ τῆς; Κι’ ἀξαφνα κατάπληξη. Νάτῃ πάλι ἡ ἴδια ἡ φωνή:

Προσοχή! Προσοχή!

Ἐξαλλοὶ οἱ μακαρονάδες: Δὲν πέθανε; Σκυλιάζουν:

— Ὅστια σακραμέντε!

Κι’ αὐτὸ τὸ εὐλογημένο δὲν φτάνει ποῦ σώθηκε ἀπ’ τὸν θάνατο παρὰ τρῦπως κάπου ἄλλο καί κοροῖδεύει: Πατριώτες! Βίβα ντοῦτσε! Βίβα γκλοριόζα φασίστα Ἰταλία, Μακαρονία, κοκοροφτερία, παρμεζάνα! Τρελλαίνονται οἱ μακαρονάδες. Πέφτουν τώρα βροχὴ οἱ ντοφεκιὲς καί οἱ χειροβομβίδες. Καί τὸ πρῶτ ἀκούονται σπαρακτικὲς φωνὲς καί κἀρες μιᾶς γροθίας ἀπέναντι στήν μάντρα. Οἱ χειροβομβίδες τὶς ρημάξαν τό... κοτέτσι. Πέντε κόττες νεκρὲς, ἓνας κόκορας καί μιὰ γάτα. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Τὰ χρόνια τῆς ἀσυχίας ποῦ πέρασαν βοήθησαν σηματικά τὸ θέατρο, ἴδιω τὸ θέατρο τῶν θεαματικῶν ἔργων. Ξανχίτηκαν οἱ ἐπιχειρήσεις κι’ ἀνέβασαν ἔργα ποῦ ποτὲ πρὶν δὲν θὰ σκεφτόντουσαν νά παίξουν.

Ἡ συγκοινωνία — ἐχθρὸς παληὸς τοῦ θεάτρου, ἔλειψε κι’ ὅπου δὲν ἔλειψε περιορίστηκε στὸ ἐλάχιστο. Παράλληλα βοήθησε καί τὸ σχετικὰ χαμηλὸ εἰσητήριο ποῦ ἀναλογοῦσε μέ τὴν τιμὴ ἑνὸς ἀμφίβολου γλυκοῦ τοῦ ζαχαροπλαστείου ἢ μέ τὴν ἀξία ἐλάχιστων δραμιῶν βούτυρου συζητήσιμης ποιότητος, κι’ ἔτσι ὁ κάθε τάξης κόσμος ποῦ ἔμενε ὑποχρεωτικά στήν πόλη, βρῆκε τὸ θέατρο γιὰ καταφύγιο.

Τὸ τί θὰ κόστιζε τὸ ἀνέβασμα ἑνὸς τέτοιου ἔργου, κανεὶς δὲν μποροῦσε νά προσδιορίσῃ μέ τὶς διακυμάνσεις τῆς μαύρης ἀγορᾶς, δταν ἐπρόκειτο ν’ ἀγοραστοῦνε τ’ ἀπαραίτητα. Κι’ ὡστόσο ἡ ἀθρόα συρροὴ τοῦ κόσμου σκέπαζε τὰ ἔξοδα ποῦ εἶχαν γίνει.

Τὸ πείραμα τοῦ πρώτου θεαματικοῦ ἔργου, ἔδωσε τὰ καταπληκτικότερα ἀποτελέσματα ἀσφυκτικὰ γεμάτης αἰθουσας. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι κι’ ὄχι ἓνας ἢ δυὸ ποῦ κάθε βράδυ ἀγόραζαν τὸ εἰσητήριό τους γιὰ νά δοῦνε τὸ ἴδιο ἔργο. Τὴν «Κυρία μέ τὶς Καμέλιες» νά ποῦμε ἢ «Τὰ τρίπα Βάλς». Κι’ αὐτὴ ἡ δουλειὰ κρατοῦσε κάθε φορὰ τρεῖς ἢ τέσσερις μῆνες.

Μοιραῖα τὸ πρῶτο ἔργο ἀκολούθησε δεῦτερο, καί τοῦτο πάλι ἄλλο. Ἔτσι ὁ συναγωνισμὸς ἀπὸ κομμάτι σὲ κομμάτι μεγάλωνε, κι’ ἔδωσε πλούσιους τοὺς καρπούς τῆς καθαρῆς δουλειᾶς. Ἐβαλε τὸ πνεῦμα σὲ κίνηση καί ἀνάγκασε τοὺς καλλιτέχνες—καλλιτέχνες κάθε λογῆς— νά δημιουργήσουνε, ἂν ὄχι γιὰ νά ξεπεράσουνε τὸν ἀνταγωνιστῇ, νά ὑπερβάλουνε τὸν ἑαυτὸ τους. Κάθε ἔργο ποῦ ἀκολουθοῦσε, ἦτανε καινωμένο μέ τὸ μέρáκι γιὰ τὴν τελειότητα, ἦτανε κι’ ἓνας ἀθλὸς πραγματικὸς γιὰ ὅτι κατορθώθηκε, ἦτανε ἓνα σταθερὸ βῆμα προόδου γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ κουστομιοῦ ἢ τῆς σκηνογραφίας, ἦτανε ὁ θρίαμβος τῆς σκηνοθεσίας τῶν ἔργων μέ τὰ πάμπολλα ἐφέ.

Μία σκηνογραφία από τη μουσική κωμωδία «'Άσε τις ψευτιές Μιλέμπη» που παίχθηκε στο θέατρο Ρέξ των 'Αθηνών το 1944.

Τὰ ἔργα αὐτοῦ τοῦ τύπου, ἀγνωστά ὡς τὰ τώρα στὴν 'Αθήνα, δοκιμάστηκαν κι' ἔπιασαν, γιατί χάριζαν τὴν χαρά, πρόσφεραν τὴν ὀμορφιά στὰ μάτια: 'Εργάκια ἀσήμαντα, μικρά, χαριτωμένα, ἀπίθανα, καλογραμμένα, ἔξυπνα. Τὰ εἶπαν κι' ὄχι ἄδικα «σπουργίτι πού προσφέρεται γιὰ κύριο φαγητὸ σὲ γεῦμα ἐπίσημο, γαρνιρισμένο καὶ σερβιρισμένο μὲ διαστάσεις φασιανοῦ».

Ὅστόσο ἡ ἔλλειψη τῶν πάντων στὴν ἀγορά, μοιραῖα εἶχε τὸν ἀντίκτυπο τῆς σ' ὅτι ἐπίσης ἀφοροῦσε τὸ θέατρο. Ἡ ἔλλειψη τοῦ κάθε λογιῆς ὕλικου ἦταν τὸ δυσκολότερο καὶ τὸ σημαντικότερο πρόβλημα πού εἶχε ν' ἀντιμετοπίσει ὁ σκηνογράφος ἐνδυματολόγος.

'Αναλογίζεστε ἄραγε τὴν περίπτωση; Τὸ θέμα: ὅτι ζητᾶ κατ' ἐξοχὴν μιὰ σπάταλη διάθεση, τὸ λοῦσο, τὴν πολυτέλεια. Καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ πάρη μορφή τὸ δνεῖρο; Τὸ τίποτα ἢ τὸ ἐλάχιστο.

Ὅμως ἐδῶ φάνηκε ἡ ἐπινοητικότητα τοῦ καλλιτέχνη. Ἐφαρμόζοντας τὸ πανευρωπαϊκὸ σύστημα τῶν ἐρζάτς βόλεψε τὴν κατάσταση καὶ βγήκε ἀσπροπρόσωπος ἀπ' τὴν δοκιμασία. Ἀντικατάστησε τὰ πάντα:

Τὸ πανὶ μὲ τὸ χαρτί, τὸ σταρένιο ἀλευρι πού χρησιμοποιοῦσε γιὰ κόλλα μὲ ἄλλο πού ἔπερνε ἀλέθοντας διάφορα κουκούτσια, τὸ κόντρα πλακιὲ μὲ χαρτόνι ἢ χαρτί πού κόλαγε πάνω σὲ ὕφασμα. Ἀντὶ «χαρτί τοῦ μέτρου» πήρε χαρτί ἐφημερίδων, τυπωμένο, τὸ κόλλησε καὶ τόβαψε. Ἀντὶ ν' ἀγοράσει τὰ ὑφάσματα πού ἤθελε γιὰ τὰ κοστούμια του, ἄρχισε τὶς μεταποιήσεις ἀπὸ παλιὰ κοστούμια τοῦ βεστιαρίου. Πήρε τὶς γαρνιτούρες ἀπὸ κοστούμια ἐποχῆς, ἀπὸ ρωμαϊκὰς χλαμίδες, ἀπὸ ροῦχα μεσαιωνικά, ἀπὸ βυζαντινὰ ἐνδύματα, τὰ ἔβαλ' ἀπὸ δῶ, τὰ φερε ἀπὸ κεῖ, τὰ ἀνεκάτεψε, τὰ μπέρδεψε καὶ τὰκανε ζῶνες ἢ γαρνιτούρες διάφορες γιὰ σύγχρονα φουστάνια. Μὲ δυὸ ἢ τρία ρεταλάκια, μὲ κομματάκια κάμποι ἢ χασέ, μ' ἐλάχιστα μεταξωτά, ἔδωσε τὰ «μοντέλλα» πού φόρεσαν κατὰ καιροῦς οἱ θεατρίνοι.

Καὶ ὁ σχεδιαστὴς καὶ ὁ ἐκτελεστὴς, περίφανος ἄκουγε τὶς ἐντυπώσεις τῶν

θεατῶν, πού μὴ γνωρίζοντας τὰ παρασκευαστικά τοῦ ἀνεβάσματος τοῦ ἔργου, θαύμαζαν κι' ἀποροῦσαν γιὰ τὸ πῶς ἔγιναν καὶ πού βρεθῆκαν τὰ ὅσα ἔβλεπαν στὸ πάλκο.

Ὁ καλλιτέχνης χρωστᾶ πολλά στὸ θέατρο αὐτῶν τῶν χρόνων. Μὲ τὰ ἔργα πού ἀνέβηκαν γιὰ ὄσους λόγους εἶπαμε παραπάνω, εἶχε τὶς δυνατότητες νὰ δείξη τὸ ταλέντο του σ' ὄλη τὴν ἔκτασή του, πήρε τὶς εὐκαιρίες νὰ φτάσει σὲ καλλιτεχνικὰ ἀποτελέσματα πού ποτὲ πρὶν δὲν εἶχε πλησιάσει.

Καὶ τὸ θέατρο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ ὀφείλει περισσότερα. Γιατὶ στὴν ἐμπνευσή του καὶ μόνο, χρωστᾶ τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς καὶ τῆς ἐμφάνισης πού εἶχαν οἱ παραστάσεις του.

Καπετάνιος ἐμπειρὸς ὁ σκηνογράφος, ὀδήγησε μέσα στὴν ἀνωμαλία καὶ τὴν τρικυμία τῶν δύσκολων χρόνων τῆς κατοχῆς, τὸ σκάφος του, στὸ λιμάνι τῆς ἐπιτυχίας.

Γ. Ἀνεμογιάννης

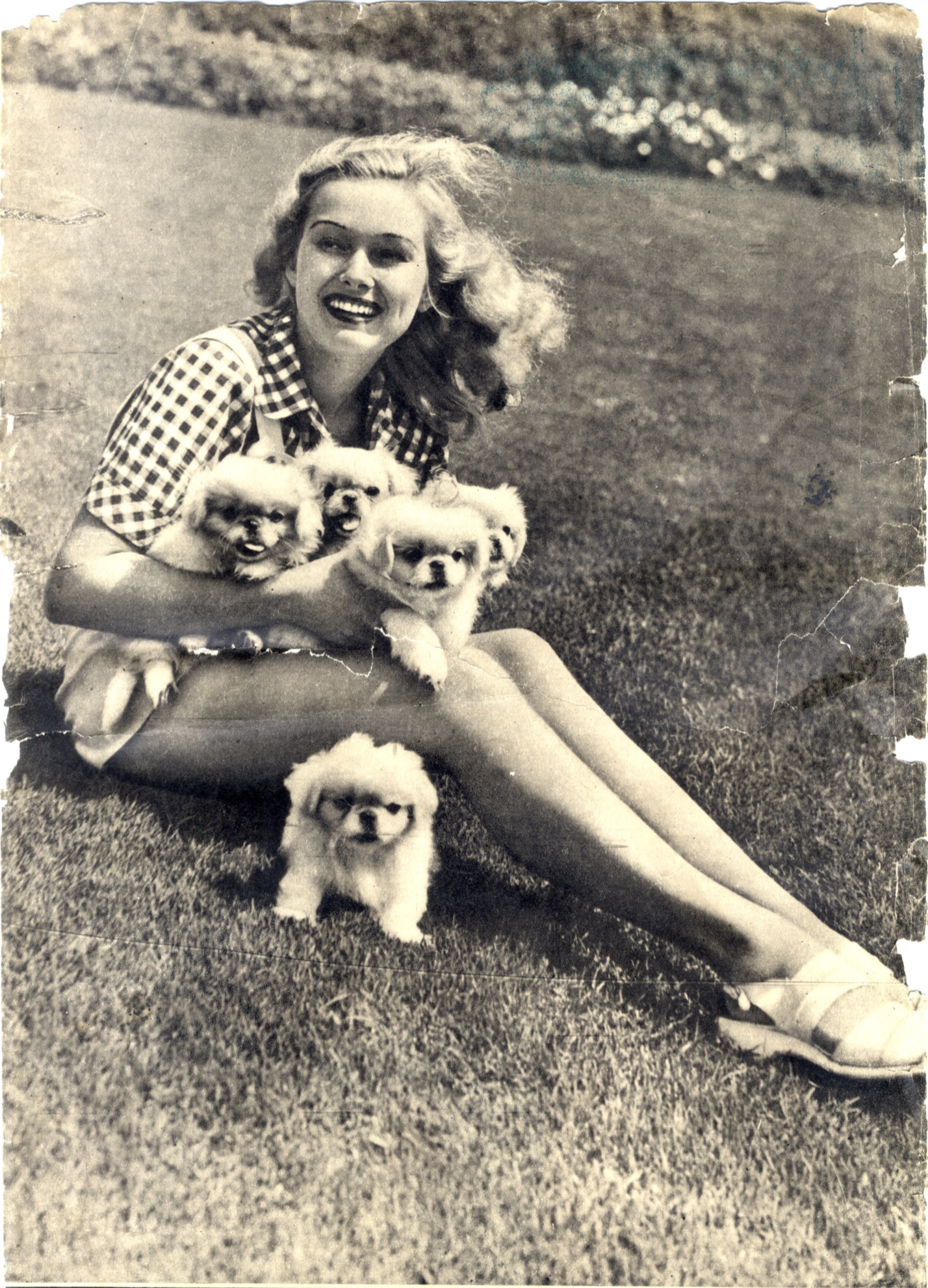

Ἀπὸ τὸ ἔργο «Ὁ γαμβρὸς τοῦ κ. Πουαριέ» Παίχθηκε στὸ Ρέξ τὸ 1944.

Ἀπὸ τὴ μουσικὴ κωμωδία «'Αλάτι καὶ πιπέρι», πού παίχθηκε στὴν 'Αθήνα τὸ 1942. Ἡ σκηνογραφία αὐτὴ καὶ οἱ ἄλλες τῆς σελίδος εἶνε τοῦ Γ. Ἀνεμογιάννη.

Τό κορίτσι
μέ τὰ σκυλάκια..